

‘Dat succes was een beetje raar’

Theatermaakster Abke Haring heeft al jaren succes als actrice bij het Vlaamse Toneelhuis. In 2015 maakte ze weer eigen werk: *Unisono* ‘Ik denk af en toe: ze gaan erachter komen.’

Hans Smit
ANTWERPEN

Vlak bij de Bourla Schouwburg in hartje Antwerpen repeteert Toneelgroep Amsterdam met het Toneelhuis *De welwillenden* in een oud pand aan een binnenhofje. We zien hoofdrolspeler Hans Kesting geconcentreerd aan het werk met regisseur Guy Cassiers, een etage hoger zit Abke Haring (de Bilt, 1978) in haar werkkamer. Huiselijk. Thee en taart op tafel. Het tekstboek van *De welwillenden* is even dicht.

“Ik speel ‘de Jood’ en een vrouw die Hans leuk vindt. Het zijn maar kleine rollen. Wel heel pittig, want dan moet je in repetities heel puntig staan. Binnenkomen en weten waarover je het wil hebben. Pats! Ik ben zelf meer van: we zoeken het op de vloer wel uit.”

Meer iemand voor een solo, zoals in *Unisono* dus?

“Daar heb ik voor gestudeerd, aan de Studio Herman Teirlinck. Om te maken, alleen op een podium. En toen werd ik meteen daarna door Luk Perceval gevraagd als actrice. En intussen heb ik heel veel gespeeld, bij Luc en bij Guy, maar ik denk toch af en toe: ze gaan erachter komen hoor, maar dat is natuurlijk een klassiek gevoel, dat kent iedereen wel.”

Dat moet dan een merkwaardige sensatie geweest zijn, toen je twee jaar geleden de Theo d’Or voor beste actrice won voor *Hamlet vs Hamlet* van Tom Lanoye.

“Ik voelde me bij Hamlet wel op mijn plek. Ik doe gewoon mijn ding. Maar door het succes werd het iets waarvan ik dacht: hoe kom ik hier nou weer terecht?. Heel leuk maar wel een beetje raar, door mijn achtergrond van maker. De plannen voor *Unisono* dateren al van voor Hamlet. Ik wilde iets met bewegen en dansen, maar toen werd ik zwanger. Dansen met die knetter van een buik, dat klopte gewoon niet. Na de hernemingen van Hamlet en de geboorte van mijn zoon heb ik de draad van *Unisono*

weer opgepakt.”

Werd het door de zwangerschap ook een andere voorstelling?

“Jazeker. Ik dacht: lekker weer aan het werk, en veel trainen. Maar een week voor ik begon dacht ik: ik moet juist niet bewegen, ik moet stilzitten en in mijn hoofd bewegen en de mensen in de zaal proberen mee te krijgen.”

Waarom moest dat, dat stilzitten?

“Misschien omdat ik zo’n heftige zwangerschap had gehad, ik ben toen meer gaan mediteren. Bewegen was niet relevant meer.”

***Unisono* speelt zich af in het hoofd van iemand. Iemand die moeite heeft de werkelijkheid van alle dag te aanvaarden.**

“Wat ik heb, en ik zal niet de enige zijn, is dat ik vaak dingen tegelijk denkt: is die koffie niet koud? Hé, die lamp staat wel heel lang aan. Hoe laat is het nu? Dat wil ik laten horen. En daarnaast ook nog al die gedachten die wél de moeite waard zijn. Ik noemde dat ergens een choreografie van gedachten. Het publiek denkt aanvankelijk, waar gaat dit over? Ik heb laatst gespeeld in Maasmechelen in België. Meteen vanaf het begin was het muisstil. Ik had het idee dat iedereen aan het zweven was. Aan het eind zei iemand: ‘Wat heb ik nu toch meegemaakt, ik was echt in trance.’ Dat is toch wel fantastisch.

En nu speel je in Amsterdam

“Amsterdam is altijd een soort thuishaven, spannend wel. Fijne plek, Frascati. En volgend jaar februari ga ik *Unisono* in New York spelen. We zijn al druk aan het vertalen. En de tekst van *Flou*, een eerdere solo, is genomineerd voor een Duitse toneelschrijfprijs.”

Het gaat dus hartstikke lekker?

“Ik ga wel weg bij het Toneelhuis, maar dat is pas in januari 2018. Als maker én speler. Ik doe dus nog *De welwillenden*, dan Couperus’ *Van oude mensen, de dingen die voorbijgaan* met Ivo van Hove. Top om een keer met hem te werken. Dan nog een grote productie met Guy, een eigen stuk en dan ga ik pas weg.”

Heb je al plannen? Ga je terug naar Nederland?

kunst

De afbeelding op deze pagina is een kunstwerk van de Nederlandse kunstenaar Jeroen de Koning. Het is een abstracte compositie van verschillende kleuren en vormen, die samen een beeld vormen dat doet denken aan een landschap of een architectuur. Het is een voorbeeld van de manier waarop kunst kan worden gebruikt om een verhaal te vertellen of een gevoel te overbrengen.

“Misschien. En dan met een groep jonge mensen knallen. Maar volgende week denk ik er misschien wel heel anders over. Ik vind Antwerpen erg fijn. Ik wil ook wel film of tv of in New York wonen. Er zijn zoveel mogelijkheden. En dat ik ooit die Theo d’Or heb gewonnen is dan ook nooit weg.”

Unisono, 16/2 en 17/2 in Frascati. De welwillenden gaat op 10 maart in première in Antwerpen.

→ **Abke Haring won in 2014 een Theo d’Or.**

FOTO IVO VAN DER BENT/HH